

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

144. An si quis in ordine ad communionem confessus est, & postea recordatur de aliquo peccato inculpabiliter oblito, teneatur illud confiteri antequam Sacram Synaxim sumat? Et deducitur, an ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

ribus, soleo pro curiosis diversas opiniones adduce-
res, sed non ex hac sequitur, illis omnibus me adha-
rere, sed tunc tantum me habeo ut relatorum: qui
enim adducit aliqua recitative, illa non approbat,
ex cap. Super litteras, de rescripti. cap. Litteras; de
rescripti. s. i. Gloffa in leg. Gallus. s. Idem creden-
dum ver. Princeps. ff. de liber. & posth. & ideo quan-
do de facto alicui opinioni ego adhærere volo, tunc
clare explico illam docendo, & tenendo, vel sal-
tem, tanquam probabilem, illam admitto, ut passim
ex lectura meorum Operum patet.

11. Advertant igitur Lectores, si ego tantum
opinionem refero, tunc pro illis me non adducant,
sed tantum quando opinionem expressis verbis te-
neo, vel saltem tanquam probabilem admitto. Unde
in meis Operibus non admitto aliquorum senten-
tiam asserentiam, quod si quis referat Doctorum
sententias, videtur posteriori loco adducta adha-
rere: nam ego, referendo sententias, nulli adhæreo;
si, ut dixi illam aperte non doceam, vel tanquam,
probabilem admittam.

12. Nota etiam, Gratiam ubi supra citare contra
nostram sententiam, quam hic docuimus, aliquos
Auctores, ut Emanuëlem Sà, Henriquez, Fagun-
dez, Reginaldum, & alios; qui tamen non loquun-
tur in casu nostro: nam, licet asserant, etiam seclu-
sa infamia, & scandalo, peccatum oblitum non esse
confitendum; hoc tamen dicunt, quia putant, quod
in illo casu talis confessio non possit fieri sine irre-
verentia Sacramenti, ut individualiter, de mente
Henriquez testatur Escobar in Theol. moral. tract. 7.
exam. 6. cap. 5. n. 62. Pericus de offic. Sacerd. lib. 1.
cap. 1. dub. 9. num. 93. & Aversa de Sacram. Euchar.
quest. 8. sect. 6. quia in tali casu videtur veluti in-
choatam fuisse actionem communicandi; sed nos
loquimur in casu, quo ante Missam, vel ante Com-
munionem quis recordetur peccati oblitum; tunc enim,
quia non adest periculum scandalum, neque irreveren-
tia erga Sacramentum, dicimus, necessarium Confes-
sionem de dicto peccato oblitum faciendam esse, nec
contrariam sententiam Joannes Prapofiti prorsus
probabilem esse putamus, quicquid dixit Garcias,
alias vir doctissimus. Et hæc latius in gratiam Le-
ctorem adnotare volui, cum ista difficultas non fue-
rit ab aliis ita diligenter pertractata.

RESOL. CXLIV.

An si quis in ordine ad Communionem confessus est,
& postea recordatur de aliquo peccato inculpabili-
ter oblitum, teneatur illud confiteri antequam sa-
cræ Synaxim sumat?

Et deducitur, an præceptum confessionis ante Com-
munionem sit Apostolicum, & de jure Ecclési-
astico, & non divino? Ex part. 1. tractat. 8. &
Misc. 8. Ref. 40.

1. **C**asus est nimis practicabilis, ideo satis no-
tandus, & negativam sententiam tenet
Patet Ferrand. de scandalo disp. 1. quest. 80. num. 2.
cum sequent. Probatur, quia præceptum de præmit-
tenda confessione omnium peccatorum mortalium,
quæ sunt in conscientia, ante communionem, tendit in
eum finem, ut homo per talem diligentiam adhibi-
tam, gratiam consequatur, ac proinde in gratia tan-
tum Sacramentum recipiat. Sed in nostro casu ille
diligentiam præceptam adhibuit, & gratiam rece-
pit, ut supponimus, facta prima confessione. Ergo
jam præcepto satisfecit.

2. Secundo probari posset à simili in illo, qui in
confessione hujus anni ex oblivione, vel ex ratio-

nabili causa omisit aliquod mortale. Hic enim ut
bene etiam docet in terminis Fagundez part. 2. lib.
1. c. 4. §. Quæritur dubium, non tenetur illud statim
confiteri, sed potest licite differre, usque ad primam
confessionem, quam faceret sive ex devotione, sive
ex obligatione sequentis anni in Quadragesima.
Quia scilicet per primam confessionem præceptum
implevit, fuit enim formaliter integra, & præceptum
Ecclesiasticum solum obligat ad faciendam confes-
sionem hujusmodi validam. Et antea Suar. tom. 4.
de pœnit. disp. 36. sect. 4. n. 6. in fine; Ubi dicit alios
Auctores simpliciter negare, ex vi hujus præcepti
esse obligationem statim confitendi talia peccata,
sed posse usque ad confessionem sequentis anni
differri. Et citat Victoriam in summ. n. 137. Navarr.
summ. cap. 2. num. 10.

3. Ex his itaque videtur sic posse à paritate con-
cludi; Si talis penitens non tenetur statim in illo
anno peccatum confiteri, quia jam per primam
confessionem implevit præceptum pro illo anno;
Ergo neque in nostro casu, quia præceptum imple-
vit de præmittenda confessione Eucharistie in or-
dine ad obtinendam gratiam, quam de facto pro-
babiliter obtinuit per confessionem priorem.

4. Deinde confirmari potest eadem probatio ex
Henriquez tom. 2. lib. 8. de Eucharistia cap. 46. n. 3.
Ubi ait, cum, qui est ad altare sumpturus Eucharis-
tiam & recordatur alicujus peccati inculpabiliter
omissi in præcedenti confessione, non teneri statim
furgere, & iterum Confessarium adire, ut peccatum
illud ommissum confiteatur, licet nullum adsit peri-
culum alicujus notæ subeunda. Rationem affert,
propter reverentiam Sacramenti; & quia jam est in
gratia ratione præcedentis confessionis formaliter.
Verba Henriquez sunt hæc: Laicus si ante linteum
Altaris adstat paratus communicare cum aliis, &
confessionem præmiserat, excusatur propter reve-
rentiam Sacramenti, ne statim redeat ad Confessa-
rium, ut directè absolvatur à peccato, cujus fue-
rit oblitus, etiam seclusa nota, & scandalo; cum
jam accedat justus, & probatus per confessionem;
expeditque communiter, ne Sacerdos ad Altare
audiat reconciliações volentium communicare.
Pœnitens tamen novi peccati memor, antequam
ad Altare accedat, tenetur qualiter Confessario id
aperire, antequam communique. Ergo videtur asse-
rere, jam per præcedentem illam confessionem sa-
tisfactum esse præcepto in ordine ad gratiam obti-
nendam; ac proinde non amplius durare præceptum
ipsum de confessione præmittenda; alioqui si dura-
ret, non bene dixisset, eum excusari à non confes-
sione propter reverentiam Sacramenti. Huc usque
Pater Ferrantinus, qui postea ad confirmandam
suam sententiam summa diligentia asserit post mul-
tos annos invenisse Auctorem illam docentem;
nempe Petrum Cornejo Carmelitanum in 3. part.
D. Thoma.

5. Sed vir doctus hunc Doctorem inveniendos,
invenit censuram sententiam, quam docuerat. Unde
scire debet, quod ex ordine supremi Tribunalis no-
stræ Sacre Inquisitionis Hispaniæ, dicta opinio ma-
gistri Cornejo fuit ex ejus operibus deleta, & ex-
puncta, ut patet in Indice Expurgatorio Hispano;
& observat Caspensis in curs. Theol. tom. 2. tr. 22.
disp. 9. sect. 2. n. 25.

Unde rectè Eminentissimus Dominus meus
Cardinalis de Lugo respondet dicto Patri Ferratino,
ut ipse supra testatur, suam sententiam nullam ha-
bere probabilitatem; & ego pace viri doctissimi
idem sentio, per ea quæ contra talem sententiam
adduxi latè in part. 9. tr. 3. * ref. 4. cum pluribus Do-
ctoribus ex Societate, & stante edicto superius alla-

Supra in Ref.
56. & 57. ex
Ref. 58. §.
Hoc suppo-
sito. & cum
eodem Fa-
gundez tan-
tum hic ci-
tato, in fine
§. ult. Ref.
13. & ad-
dito Grana-
do in §. No-
randum est,
Ref. 63.

Sup. hac do-
ctrina in
Ref. 1. post
seq. & in
aliis ejus
primæ notæ

Sup. hoc in
Ref. præte-
rita §. Nec
hic, & in
alio vers.
ejus notæ

* Quæ hic
est Ref. an-
tecedens, &
in aliis ejus
primæ an-
notæ.

to Sanctæ Inquisitionis; Unde Franciscus Sylvius professor publicus Sacræ Theologiæ in Academia Duacena in variis Resolutionibus tom. 2. *verb. confessio* 3. fol. 47. vocavit hanc sententiam periculofam & maximè urgentem in irreverentiam Sacræ Eucharistiæ, nec probandam, nec in praxi deducendam. Requirit enim, ait ipse, tanti Sacramenti reverentia, ut ei præmittatur confessio omnium peccatorum mortalium antea non confessorum, quorum habetur memoria. Unde Concil. Tridentin. *sess. 13. cap. 7. & can. 11.* statuit, illis qui conscij sunt peccati mortalis, habita copia Confessoris, necessariò præmittendam esse confessionem Sacramentalem Sacræ communioni. Atqui is, qui confessus quidem est, sed recordatur alicujus peccati mortalis, cujus oblitus fuit confiteri, conscjus est peccati mortalis. Novit enim quod illud commiserit, & non fuerit confessus. Hoc autem est esse conscium peccati mortalis, & conscientiam peccati mortalis eum gravare. Cum igitur abque nota infamiæ, & abque aliorum scandalo, vel offensione possit, vel à communione abstinere, vel antequàm communicet, illud peccatum oblitus confiteri, habeatque ideò copiam confessoris; omnino tenetur confessionem illius præmittere communioni.

7. Confirmatur, si talis non sit dicendus esse conscjus peccati mortalis, neque conscientiam peccati mortalis habere; ergo licebit ipsi sine prævia confessione communicare aliquot diebus sequentibus si non labatur in ullum mortale peccatum; nihil enim est quod magis eum impediatur illis diebus communicare, quàm primo die, cum nullum novum mortale peccatum admisisse ponatur. Talis autem licentia omninò contra Sacramenti reverentiam cederet, & nequaquam est permittenda.

8. Neque refert, quod talis penitens sit directè absolutus à peccatis confessis, & indirectè ab oblitis; quamvis enim hoc satis sit ad communicandum, quando non meminit alicujus alterius peccati mortalis, propter bonam videlicet fidem qua procedit, & oblivionem, vel ignorantiam invincibilem alterius peccati qua laborat; quando tamen recordatur alicujus peccati mortalis, quod necdum fuit confessus, non est satis ut habita copia Confessoris possit sine illius confessione communicare; idque propterea, quia oportet confiteri omnia peccata mortalia, quorum quis habet memoriam, quod non sit ea confessus, priusquam communicet; & tum bona fide, tum invincibilis oblivio cessat in eo, qui jam recordatur, & habet copiam confessoris.

9. Non refert etiam quod videatur esse probatus per confessionem immediatè factam: postquam enim recordatur peccati mortalis in ea confessione obliti, probatio illa non sufficit; quia jam est conscjus peccati mortalis quod commisit, nec est confessus. Responsum hanc tradere videntur Angelus *verbo Eucharist. 2. n. 5.* Sylvest. *cod. verb. quest. 7.* Navarr. *Enchir. cap. 12. num. 49.* sed longè apertius exprimitur Suar. *tom. 3. in 3. part. disp. 66. sect. 4. §. sed hujus;* Filliuc. *cap. 8. de Eucharist. num. 215.* Bonac. *disp. 4. de Eucharist. quest. 6. part. 1. num. 17.* Mercurius *ad 3. part. quest. 80. art. 4. dub. 2.* Kellisonus *ibid. art. 5. dub. 2.* atque ut non opus sit plures recensere, fidelium sensus, & consensus eam responsum, evidenter ostendit, qui dum post confessionem, alicujus peccati mortalis recordantur, solent ad Confessarium redire priusquam communicent, si comòdè possunt, & si non redierint, in sequenti confessione se accusant, quod antequàm communicarent, recordati fuerint talis, aut talis peccati, & tamen communicaverint. Ab isto autem sensu, cum ad

Sacramenti reverentiam pertineat, non sunt revocandi, sed potius in eodem fovendi. Huc usque Sylvius. Alias rationes, Auctores videbis penès me ipsum, *ubi supra.*

10. Notandum est etiam hic, Patrem Ferrantinum *ubi supra num. 10.* docere præceptum confessionis ante communionem esse Apostolicum, & de jure Ecclesiastico, & non de jure Divino. Hanc sententiam improbabilem vocavit Nugnus, in 3. p. q. 80. *art. 4. diff. 2. conclus. 2.* imò temerariam existimavit Marchinus de Sacrament. *Ordinis tract. 3. de sacrificio Missæ, part. 3. cap. 1. num. 1.* sed excesserunt viri docti in ejusmodi censuris, ut de censura Marchini, observat Leander de Sacrament. *tom. 2. tr. 7. disp. 7. quest. 12.* qui benè tamen docet, tale præceptum etiam esse Divinum positivum à Christo Domino latum, promulgatum verò, & declaratum ab Apostolo ejus Paulo, his verbis: *Probet se ipsum homo.* Sic docent ex Tridentino *loc. cit.* Sotus in 4. *diff. 12. quest. 1. art. 4.* Suar. *disp. 66. sect. 3.* Valquez *disp. 207. cap. 4.* Filliuc. *tract. 4. n. 211.* Valencia *disp. 6. quest. 8. punct. 3.* Hurtadus *disp. 9. de Eucharist. diff. 5.* Fagund. *præcept. 3. lib. 3. cap. 8. num. 2. & 3.* Lugo *disp. 14. à num. 69. pag. 452.* Bonac. *disp. 4. quest. 6. punct. 1.* Granados *tract. 10. de Eucharist. disp. 7. num. 10.* Cornejo *quest. 80. art. 4. disp. unica, dub. 2.* Villalobos *tract. 7. diff. 37. num. 1.* Machado *lib. 4. part. 1. tract. 10. document. 6.* Ludovicus *quest. 7. de Eucharistia artic. 9. dub. 1.* Raynaldus *tom. 26. 29. n. 103.* Valentia *tom. 4. disp. 6. quest. 8. punct. 3.* Petrus Sotus *lect. 12. de Eucharistia.* Canus *Relect. de Penitent. part. 5. & communitur alij Thomistæ, quibus omnibus adde Dicastillum de Sacrament. tom. 1. tract. 4. disp. 9. dub. ... num. 69.*

11. Probatur hæc opinio, primo ex Sancto Leone *epist. 91. c. 2.* ubi Præpositis (inquit) Ecclesiæ hanc Christus dedit potestatem, ut confitentibus actionem penitentiam darent, & satisfactione purgatos ad communionem reciperent. Quem locum Lugo, & alij rectè expendunt.

12. Confirmari etiam potest ex Tridentino, *cit. c.* ubi cum dixisset juxta Pauli præceptum ante receptionem Eucharistiæ esse debere diligentem examinationem, & probationem, subiungit. Ecclesiastica autem consuetudo declarat sine confessione, &c. In quo testimonio expendendum est, non dixisse Concilium ex consuetudine Ecclesiæ oriri hanc necessitatem; sed Ecclesiæ consuetudine eam necessitatem declarare, scilicet in testimonio allegato Sancti Pauli significatam esse hujusmodi necessitatem, ac proinde esse ex divino præcepto, quod ex testimonio Pauli, & per explicationem Ecclesiæ fidelibus possit innoscere.

13. Id verò Concilium potuit colligere, quia, Paulus non tradit de novo necessitatem illius probationis, de qua loquitur, sed potius de illa agit tanquam de re, quam supponit jam esse necessariam ante ipsius Epistolam, nam ob omisam probationem, de qua loquitur, dicit: *Ideo inter vos multi imbecilles, & dormiunt multi. Si nosmetipsos judicaremus, non unque judicavimus, &c.* Agit autem de probatione per confessionem, & Concilium declarat: ergo illa probatio, etiam ante Epistolam Pauli erat necessaria.

14. Accedit, quod Augustinus docet *lib. 4. contra Donaristas cap. 24.* Id quod semper in Ecclesia fuit, nec ejus initium agnoscitur, ex Apostolica traditione proficisci rectissime creditur. Talis autem est necessitas confessionis, cujus necessitatis initium non potest assignari; ergo ab Apostolica traditione illud præceptum accepimus tanquam à Christo datum, & per Apostolos ad nos derivatum. Quito alios Patres,

Sup. hoc
pra in Res.
140, §. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Sup. h
pau
§. 8.
supposita
in aliis
annor.

Partes, qui videri possunt apud alios Auctores citatos, præsertim apud Cardinalem de Lugo, qui rectè hanc doctrinam colligit ex Cypriano, & ne deferas videre me ipsum ubi supra resolut. 1. & 2. & alios Doctores, quos ibi adduxi.

RESOL. CXLV.

An quando quis confitetur de isto peccato oblitio, teneatur de illo elicere novum actum doloris, & contritionis?

Hoc intellige de illo, qui habuit dolorem generalem de peccatis suis, si obliuiscatur unum peccatum in prima confessione, quando peccatum hoc oblitum confitetur.

Et an teneatur elicere actum doloris sub pœna peccati mortalis, si tantum peccata venialia confitetur?

Et ad confirmandam doctrinam dictarum difficultatum adducitur, quod aqua postquam semel abluit, potest iterum assumi pro novo Sacramento ad abluendum; & oleum ad unguendum; & sic de aliis Sacramentis habentibus materiam perseverantem. Ex part. 9. tract. 3. Ref. 5.

§. 1. Negativè respondet Joseph de Januario in resol. Theolog. moral. part. 1. ref. 30. n. 1. & seqq. ubi sic ait: [R]espondeo, quod qui confitetur peccata mortalia aliàs confessa, & absoluta, non tenetur in secunda Confessione elicere novum actum doloris, si dolor primæ Confessionis adhuc perseveret, sive virtualiter, sive habitualiter. Sicut nec tenetur ille, qui habuit dolorem generalem de peccatis suis, si obliuiscatur unum peccatum in prima Confessione; quando peccatum hoc oblitum confitetur. Tenetur verò elicere actum doloris, qui peccata venialia confitetur tantum, sub pœna peccati mortalis.

2. Probatur prima pars: quia dolor, ut dolor, cum non sit sensibilis de naturâ sua, non potest esse pars Sacramenti Pœnitentiæ: nam Sacramentum Pœnitentiæ est signum sensibilis, &c. at fit sensibilis per Confessionem: ergo Confessio est ratio formalis reddens dolorem, seu contritionem, sensibilem, & consequenter partem Sacramenti Pœnitentiæ: sed nova ratio formalis reddit novum compositum, eum forma det esse rei: ergo nova Confessio cum dolore virtualiter perseverante facit novum compositum in ordine ad Sacramentum, & consequenter sufficit ad recipiendam novam formam absolutionis. Confirmatur: quia actus pœnitentis, prout sunt à pœnitente, non sunt materia proxima, sed remota, ex qua Sacramenti Pœnitentiæ: sed materia remota, ex qua, potest iterum, & iterum assumi pro diversis numericè Sacramentis. Aqua enim postquam semel abluit, potest iterum assumi pro novo Sacramento ad abluendum, oleum ad unguendum, & sic de aliis Sacramentis habentibus materiam perseverantem: ergo dolor virtualiter perseverans potest iterum, & iterum assumi per potestatem Clavium ad integrum aliud, & aliud Sacramentum.

3. Probatur secunda pars, quòd, scilicet, qui habuit motivum generale dolendi de decem peccatis mortalibus, si confiteatur tantum novem, & obliuiscatur decimum, & Sacramentum recipit, quando iterum confitetur illud unum oblitum, non teneatur elicere novum actum contritionis, sed sufficiat prior non retractatus. Est Henriquez in Summa, lib. 4. de pœnitentiâ, cap. 26. §. 7. ubi habet, quòd una, & eadem contritio potest pertinere ad duo Sacramenta, ut pars ipsorum, & exemplificat sic; ut

cum semel absolutus, iterata mox nova Confessione explicat præteritum dolorem, & peccatum oblitum; hic enim novum effectum gratiæ actæ videtur recipere, dum absque novo dolore recipit absolutionem: quia adsunt requisita omnia, scilicet, nova Confessio, ut signum peccati, & doloris: nam dolor prior, ut in virtute extensus est ad peccata oblita, perinde valet, ac si esset novus dolor de peccatis oblitis. Hæc Henriquez. Est etiam Joannis de Lugo de pœnitentiâ, disp. 12. sect. 2. à n. 27. Hoc dictum patet ex rationibus allatis in dicto secundo: nam, si dolor de peccatis confessis potest iterum assumi ad componendum novum Sacramentum, si adsit nova Confessio: ergo à fortiori poterit deservire dolor ille universalis in secundo Sacramento pro peccato oblitio, & adhuc non confessio. Nam illo dolore, secundum quod destruit peccatum illud oblitum, adhuc usus non est Sacerdos ad componendum novum Sacramentum Pœnitentiæ. Confirmatur: quia potest quis dimidiare Confessionem, si habet peccata reservata, & non reservata, si confiteatur Superiori tantum reservata, & inferiori non reservata. Tunc autem dantur duæ absolutiones, & sunt duæ Confessiones, & duo Sacramenta, & tamen secundum communissimam sententiam, teste Henriquez lib. 6. de pœnitentiâ, cap. 15. §. 4. non tenetur talis Pœnitens elicere duplicem actum contritionis, si prior dolor fuerit universalis: ergo, neque tenebitur in casu nostro, cum dolor sit universalis. Hucusque Januarius, cui adde Eminentissimum Lugo de Sacram. Pœnit. disp. 14. sect. 3. §. 2. n. 18. 27. & seqq. Et hæc dicta esse volo secundum mentem supradictorum Doctorem; nam de his * alibi à nobis dictum est.

RESOL. CXLVI.

An si quis accessit ad linteum Sacra mensæ, ut communicet, si recordetur alicujus peccati mortalis teneatur surgere, & Confessarium adire?

Et an in tali casu, si solus esset cum Sacerdote, & Sacerdos posset eum absolovere, tunc teneatur eidem prius confiteri? Ex part. 9. tr. 3. Ref. 8.

§. 1. Affirmativè respondet Marchinus de Sacramentis. Ordinis, tract. 3. part. 3. capit. 1. n. 12. quia putat in tali casu non adesse scandalum. Primò, quia manifestum est apud nos, hunc recessum à Sacra Mensa, causa alicujus peccati obliti confitendi, non gignere ullam mali nominis levem suspicionem, sed potius timorata conscientie opinionem. Secundò, non omnes Sacra Mensa assistentes Sacramentum Communione, sed ut Missam audiant: & ideo potest iste se fingere unum ex istis, & postea surgens confiteri, & Corpus Dominicum manducare. Tertio, levis aliquorum admiratio non est præferenda divino, atque expresso Præcepto præmittende post mortale Confessionis ante Communione in habente copiam Confessarii: seculis daretur occasio, seu via nimis ampla aperiretur res divinas indignè pertractandi. Ita Marchinus, & alij penes ipsum. Unde Bizozerus de Sacram. part. 4. cap. 8. n. 3. sic ait: [Q]uartus casus est, si quis laicus est cum aliis coram Sacerdote, ut se communicet, & tunc recordatur alicujus peccati mortalis, de quo non est confessus; non debet tunc discedere, ne aliis scandalum præbeat; sed debet communicare, deinde confiteri. Ita dicunt Doctores: sed nunc, cum videamus non esse scandalum, quòd mulier, vel vir devotus pluries ad eundem Confessarium eadem die, & hora accedat, imò inde generetur bonum exemplum; non esse admittendus hic casus, nisi

* Alibi in Resolutoribus notrimæ & secundæ hujus Ref.

Sup. prima diffie. hujus Ref. in §. Deinde. Ref. 1. post præteritam, & infra in Ref. 147. cursum in fine §. 1. & in Ref. 162. §. ult. post mediū, verific. Quod etiam, & in Ref. 163. §. 1. ad mediū, & in Ref. 182. §. ult. & pro contritione in hoc casu, si antea non fuit præmissa Confessio in Ref. 185. §. ultim. verif. Pe o. Sup. hæc admiratione citi sim infra prope finem hujus Resol. vef. a lo mucho. & magis late infra in Ref. 159.

Sup. hoc in Resolutoribus notrimæ & secundæ hujus Ref. 147. cursum in fine §. 1. & in Ref. 162. §. ult. post mediū, verific. Quod etiam, & in Ref. 163. §. 1. ad mediū, & in Ref. 182. §. ult. & pro contritione in hoc casu, si antea non fuit præmissa Confessio in Ref. 185. §. ultim. verif. Pe o.

Sup. hoc in Resolutoribus notrimæ & secundæ hujus Ref. 147. cursum in fine §. 1. & in Ref. 162. §. ult. post mediū, verific. Quod etiam, & in Ref. 163. §. 1. ad mediū, & in Ref. 182. §. ult. & pro contritione in hoc casu, si antea non fuit præmissa Confessio in Ref. 185. §. ultim. verif. Pe o.